

СТАНОВИЩЕ

на съдията Георги Ангелов по к. д. № 21 от 2013 г.

Споделям крайния резултат в определението за недопустимост на искането, но по различни от изложените от мнозинството колеги съображения.

1. Оспореното парламентарно решение е едностранно властническо волеизявление, което прекратява правото на избрано веднъж физическо лице да упражнява компетентността на управител на ДАНС като държавен орган. Макар прието от Народното събрание, действието на решението не е в сферата на законодателната власт, защото не създава, а следва да приложи съществуваща правна норма (тази на чл. 8, ал. 4 ЗДАНС). Не е и в сферата на съдебната власт, тъй като не решава правен спор съобразно съществуваща норма. Последиците на решението са в сферата на изпълнителната власт така, както и ако би било прието от административен орган. Не принадлежността на органа, субект на волеизявлението, към една от трите власти, а методът на регулиране и правните последици от неговото волеизявление са от значение за определянето му като властнически акт, и то от точно определен вид - законодателен, административен или съдебен, или като гражданскоправно действие. Административни актове по начало издават органите на изпълнителната власт. Народното събрание също може да издава решения, които имат характер на административни актове. Същото се отнася до юридически или физически лица, както и техни сдружения, ако са оправомощени за това със закон.

2. Решението, следователно, е волеизявление на орган, действащ като административен по смисъла на чл. 120, ал. 1 от Конституцията. Контролът за неговата законност се осъществява, съгласно тази

разпоредба, от съдилищата чрез обжалването му като административен акт по ред, определен от текущия законодател, доколкото последният не е изключил обжалваемостта му при условията (и ограниченията) на чл. 120,

Законността е съответствието на акта със закона в родовия смисъл на това понятие, обхващащ цялата система от правни норми. Затова административният съд следва да провери не само съответствието на акта със закона (в случая с чл. 91, чл. 99 и чл. 156 от Административнопроцесуалния кодекс относно допустимостта на преразглеждането, отмяната или оттеглянето на акта, чл. 59 относно фактическите основания за отмяната и пр.) и подзаконовите нормативни актове, но преди всичко с Конституцията.

Изключването със закон на съдебния контрол по чл. 120, ал. 2 от основния закон не може за пренесе подведомствеността на проверката на акта от съдебната власт към Конституционния съд, защото тя е част от конституционно установеното разделение на властите - чл. 8 от Конституцията. Подробни мотиви против останалите разрешения на въпроса се съдържат в т. I, 3 от решението по к. д. № 19 от 2013 г. в частта за недопустимостта на искането.

3. Тълкуването в Тълкувателно решение № 14 от 17 и 18 декември по к. д. № 17 от 2013 г. е абстрактно. Като такова то изяснява точния смисъл на тълкуваните конституционни разпоредби, а не решава конкретен конституционен казус. Като част от тълкуваната правна норма, то е голямата логическа предпоставка, спрямо която следва да се отнесе малката – фактите на конкретния случай, за да се направи правен извод. Абстрактното тълкуване сочи част от критериите за решаване, а не самото решение по казуса, затова само по себе си не може да е процесуална пречка по чл. 21, ал. 5 от Закона за Конституционен съд. Противното означава самото тълкувателно решение да изключва разкриването на

несъобразеността с него на следващи го хронологично актове, подлежащи на конституционен контрол.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪДИЯ:

(Г/ Ангелов)